

Amerikan pienviljelijä

Englanninkielestä vapaasti kääntänyt ja sovittanut J. V. K--to

Viime aikoina on Amerikan sosialistipuolue yhä suuremmassa määrässä alkanut lainaamaan huomiota amerikalaisille maanviljelijöille, heidän elämälleen, puutteilleen ja tarpeilleen. Maanviljelystyöläisiä koskeva ohjelmamme ei vielä ole kylliksi varmentunut, mutta kokemuksien ja tutkimuksien mukana tehtävämme tälläkin alalla päivä päivältä selvenee. Näihin asti on sosialistinen kasvatus-työ kohdistettu etupäässä kaupungeissa asuviin palkkatyöläisiin. Farmarien tarpeista on ollut vain vähän yleistä keskustelua ja mitään suoranaisia yrityksiä tarjota heille apuamme ei ole tehty. Meidän maanviljelijöitä koskeva kirjallisuutemmekin on melkein poikkeuksetta ollut puhtaasti akateemista.

Mutta nyt on yhä suuremmassa määrässä alettu tutkimaan tätä pulmallista kysymystä. Sosialistisia puhujia on lähetetty maanviljelys-seuduille, tarkastamaan miten työläiset ja pienviljelijät noilla aloilla elävät, kuuntelemaan heidän valituksiansa ja tutustumaan heidän pyyteisiinsä, sekä ennenkaikkea selittämään mitä sosialismi on ja mitä se ei ole. Tarkotus on saada selville mitkä rasitukset enimmin painavat amerikalaista maanviljelijää ja millä tavalla heidän asemaansa voitaisiin korjata niin että siitä olisi hyötyä sekä maanviljelijöille, että myöskin sosialismille.

Tämä ajatus ei olekaan syntynyt sosialististen teoretikkojen päissä, vaan on se hiljalleen kasvanut

maanviljelijöissä itsessään. Huomattavat sosialistit, meidän sanomalehtemme ja virastomme ovat saaneet tukuttain kirjeitä eri osissa maata asuvilta maanviljelijöiltä ja noiden kirjeitten sisältö on uhkunut toivoa saada pelastusta sosialismilta.

Niin pitkälle kuin kirjevaihto on kysymyksessä, työ on ollut ainoastaan kyselyjä ja raportteja. Mitään valmiita teorioja ei ole muodostettu, vaan annettu sellaisten jäädä sivuun niin paljon kuin mahdollista. Mutta sosialisteina me olemme olleet vakuutettuja, että ainoastaan sosialismi voi pienviljelijäin ja sielä työskenteleväin työläisten aseman korjata, ottakoon tämä aikaa miten paljon tahansa, muuta tietä ei ole. Me sosialistit olemme tulleet huomaamaan amerikalaisen maanviljelijäin aseman olevan sellaisen että heidän ei tuskin luulisi enää uskovan sosialismin sitä voiduvan pahentaa. Tämän tähden on puolueen taholta alettu toivomaan tälle kysymykselle huomiota. Mutta Roomaa ei voida rakentaa yhdessä päivässä, maailmaa ei voida tehdä toisenlaiseksi edes muutamassa vuodessa. Meidän tehtävämme on laaja, kysyen voimaa ja sitkeyttä ja sen laatu tulee olemaan riippuvainen ajasta ja paikasta. Amerikalaisen maanviljelijäin ahdasta elämää ei voida korjata millään muulla päitse sillä, että opetetaan heidät itse se korjaamaan. Heidät on opetettava näkemään, että heidän selässensä muutamat yksilöt ratsastavat herkuilliiseen elämään. Ketkä heidän selässensä ratsastavat? Vastaus tähän

kysymykseen on tämän kirjoituksen tarkoitus.

Voidaksemme tehdä vastauksen mahdollisen selväksi ja asialliseksi, on otettava huomioon kaikki tätä kysymystä koskevat tosiasiat. Me sangen hyvästi tiedämme tämän maan maanviljelijäin ei itsekohtaltansa tuntevan totuutta. He eivät käsitä, mitkä ovat heidän luokkansa vaikeuksien syyt. Nämä on meidän sosialistien heille selitettävä. Meidän ohjelmastamme on tehtävä selvä ja suoraan asiaankäypä, ilman ristiriitoja. Jos Amerikan sosialistipuolue ei käsitä tätä tehtävää, ei se tule milloinkaan voittamaan.

Teollisuuspalkkatyöväestön luokka tässä maassa ei edusta äänestäjien enemmistöä. Koueteollisuus yhä suhteellisesti pienentää palkkatyöväestön joukkoa. Pienviljelijäin lukumäärä sensijaan vuosi vuodelta kasvaa. Amerikassa on nykyään enemmän pienviljelijöitä kuin milloinkaan ennen. He ovat nykyään köyhempiä kuin milloinkaan ennen. Harvat meistä tuskin ovat tulleet kiinnittäneiksi huomionsa siihen tosiasiaan, että Amerikassa nykyään 12,567,000 eli yksi kolmasosa kaikista hyödyllisen työn tekijöistä työskentelevät maanviljelysaloilla, joko pienviljelijöinä, suorastaan maanviljelyspalkkatyöläisinä tai joissakin tähän alaan yhdistyvissä toimissa. Tästä näemme, että maanviljelystyöläisissä on enemmän äänestäjiä kuin palkkatyöläisissä. Kaikista Amerikan maanviljelysaloilla työskentelevistä työläisistä 75 prosenttia ovat synnyltään valkoihoisia. Yksistään puuvillatuotannon aloilla työskentelevien työläisten lukumäärä on yhtä suuri kuin American Federation of Laborin ja sen sivu-unionien jäsenmäärä yhteensä.

Amerikan palkkatyöväestön on jo aika oppia ymmärtämään, että he eivät kykene äänestysuurnalla voittamaan yksinään. Maanviljelijät eivät myöskään kykene yksinään voittamaan. Ainoastaan yhdistynyt poliittinen armeija voi ja sen on välttämätöntä voittaa jos mieli säästyä sen jättäjäismäisen monopolin jaloista joka nykyään enemmän kuin tasaväkisenä on heitä vastassa. Jos sosialistit voitavat on se mahdollista ainoastaan siinä tapauksessa, että maanviljelystyöväestö on mukana. Tästä voitosta, kunhan se saavutetaan, tulee olemaan hyötyä sekä palkkatyöväen että pienmaanviljelijäin luokalle. Maanviljelijät on saatava ymmärtämään, että sosialismi valtaan päästyänsä ei tule heidän asutuita maitansa pakkoluovuttamaan. Sosialismi on tulos sosialistuneesta teollisuusjärjestelmästä. ja sen toiminta on ja tulee olemaan täydellisesti sopusointuinen kehityksen kanssa. Nykyään ei enää ole mitään taloudellista perustetta, jonka mukaan sosialistinen omistusmuoto teollisuudessa ei olisi oikeutettu. Me sosialistit ehdottomasti uskomme, että niiden pikkuviljelijäin maatilkkuja, jotka noita tilkkuja nyt yksilöllisesti omistavat ei tulla sosialisminkaan vallitessa ottamaan heiltä pois, vaan saavat he niitä hoitaa, miten parhaaksi näkevät. Sosialismin tarkoitus ei ole pakkoluovuttaa mitään muuta paitsi sellaiset omaisuudet, joiden omistaminen tuottaa omistajalle ilman hänen työntekoansa hyötyä, siis sellaiset tuotannon välineet, jotka tekevät riiston mahdolliseksi. Päinvastoin pienviljelijäin omistusoikeus tullaan sosialismin valtaanpäästyä turvaamaan paremmin kuin se on nykyään turvattu. Nykyään ovat suuret kansalliset rikkaudet yksi-

tyisten omaisuutena. Suunnattomia alueita on pakkoluovutettu keino-teleille rautatieyhtiöille, kaikenlaisille korporatsioneille ja ulkomaalaisille aristokrateille, ollen nämä maat kokonaan veroista vapaita, yksinkertaisten maanviljelijäin ollessa veronmaksajina ja koko kapitalistisen järjestelmän perustana. Tämä jos mikään on mutkallinen historia, mutta se on selvä kuin päivä. Pikkumaanviljelijöillä ei ole mitään menetettävää, mutta heillä on sosialismin avulla paljon voitettavaa. Se on nykyaika, josta meidän on etupäässä huolehdittava, sillä mennyttä ei voida enää muuttaa ja kaukaisesta tulevaisuudesta haaveilemisella ei voiteta mitään. Mitä voi sosialistipuolue tehdä saadaksensa pikkumaanviljelijöille huojennusta nyt heti. Menneinä aikoina täältä on ollut muutamia suuria maanviljelijäin liikehtimisiä, jotkut niistä melkein vallankumouksia. Mutta nämä liikehtimiset on johdettu harhaan, kavallettu ja särety. Meidän sosialistien on valmistettava sellainen maanviljelijäin kansa, jota ei voida kavaltaa, ei johtaa harhaan, vaan joka tulee kulkemaan loistavaan voittoon.

Jatkaessamme kertomustamme tulemme sen tekemään kertomuksella puuvillatuotannosta. Tämä sentähden, että puuvillamarkkinoilla vallitsee nykyään kriisi, pahempi mitä Amerikan maanviljelyksen historiassa tunnetaan. Pyöreissä luvuissa laskettuna noin 2,000,000 amerikalaista maanviljelijää ovat riippuvaisia puuvillatuotannosta. Normaaliaikoina puuvillatuotanto on ensimmäinen maisituotannon jälestä. V. 1913 enemmän kuin 37,000,000 eekkeriä maata oli puuvillaviljelyksessä. Sato myytiin \$1,000,000,000 hinnasta. V. 1914 sato oli runsaampi kuin

edellisen vuoden sato ja kaikki osotti sitä, että hinnat tulevat olemaan hyvät. Mutta Europan sota teki sikäläisissä tehtaissa puuvillakankaan valmistamisen ainakin joksikin aikaa mahdottomaksi. Mahdoton on sen jälestä myöskin ollut täältä Europaan raaka-aineitten lähettäminen.

Amerikassa kasvatetaan 60—65 prosenttia koko maailman puuvillasta. Johtaessaan maailman puuvillateollisuutta Amerika kykenee itse käyttämään ainoastaan noin 35 prosenttia omasta tuotannostaan. Tästä on ollut seurauksena kuningas puuvillan joutuminen kerjäläiseksi markkinoilla. Hinnat ovat laskeneet ja koko tuotanto halvaannuksissa. Maanviljelysviraston laskelmien mukaan yksistään pellavatuotannossa on tullut tappiota \$418,000,000 tai lähes yltä paljon kuin kolmeneljäsosaa koko v. 1913 vehnäsadon arvo.

Ne kymmenen valtiota, jotka tuottavat eniten puuvillaa, ovat Texas, Georgia, Alabama, South Carolina, Mississippi, Arkansas, Oklahoma, North Carolina, Louisiana ja Tennessee. Asiantuntijat ovat arvostelleet etelän olevan vararikon portaalla, nälkä katsoo sikäläisiä puuvillan kasvattajia vasten silmiä. He ovat myöskin enustaneet tämän paniikin aikana useiden kauppiasten, liikemiesten teollisuudenharjoittajien, keino-teleijain ja muutamien pankkiirien keväen vararikon. Tästä onkin johtunut se että kysymyksestä on tehty kansallinen kysymys.

Kukaan ei voi väittää, ettei ole kysyntää sille miljoonain dollarien varastolle puuvillaa, joka nykyään makaa myymättä maanviljelijäin käsissä, tai että kysynnän kasvu lykkäytyy kovin kauas tulevaisuuteen. Samaan aikaan kuin puuvillan kysyntä on vähentynyt, on

ruokatavarain hinta kohonnut, sillä Europassa tarvitaan viljaa y. m. välttämättömiä ravintotarpeita. Ei ota kovinkaan pitkälle ennenkuin Europan sotilaat y. m. ihmiset alkavat olla vaatteiden puutteessa, yhtäläisesti kuin he nyt jo ovat ravintoaineiden puutteessa. Tähän asti ei vaatteiden tarve ole vielä ollut yhtä painostava ja välttämätön kuin ruokatavarain tarve. Tästä johtuu ettei tšekäläistä puuvillaa ole voitu lähettää markkinoille. Miksi ei näinollen odotettaisi joitakin viikkoja tai kuukausia siksi kunnes hinnat ovat jälleen kohonneet normaaliin. Miksi ei odoteta? Tässä on koko tuon etelässä nyt vallitsevan paniikin ydin, johon on koetettava hakea mahdollisimman selvä vastaus.

Vastaus on yksinkertainen. Tavallinen etelän puuvillan kasvattaja ei omista sitä maata, jota hän viljelee, tai jos hän sen nimellisesti omistaakin, on se kiinnityksessä yhdessä rakennusten, koneiden y. m. omaisuuden kanssa. Hän ei myöskään ole kasvattamansa puuvillan omistaja. Hän ei omista mitään muuta, paitsi sen vaivannäön, jonka maanviljeleminen hänelle tuottaa. Tämä on tosiasia eikä mikään sosialistien keksimä juttu. Tämä on yhtäpitävä maan porvarillisenkin sanomalehdistön kertomusten kanssa, joskin niiden kertomukset on kyhätty kokoon aivan toisessa hengessä.

Tyypillinen etelän puuvillan kasvattaja on pakotettu alottamaan jokaisen kylvöaikansa ilman rahatta. Hänen on otettava velaksi ruokausa, lannotusaineensa, työkalunsa, perheensä vaatetuksen ja kaikenlaatuiset tarpeensa. Paikallisella kauppialla ja paikallisella pankkiirilla on kiinnitys hänen ensivuoden satoonsa ennenkuin se on kylvettykään. Sil-

loin kuin vuodentulos saadaan korjuuseen on se heti myytävä, muussa tapauksessa pankkiiri ja kauppias pidättävät sen itsellensä entisten velkojen maksuksi. Tänä vuotena ei puuvillan kasvattaja saa tuotteitaan kaupaksi ja pankkiiri tai kauppias eivät halua sitä itselleen, sillä hekään eivät saa niistä rahaa, jolla maksaa niitä sitoumuksia, joita heillä on isommille rahamiehille. Tukkukauppias, joka on antanut luottoa paikalliselle kauppialle, vaatii suoritusta, viimeksimainitun joutuessa tekemään konkurssin. Paikallispankkiiri on velassa isommalle pankkiirille, pyytää maksujen lykkäystä, mutta jos ei satu sitä saamaan, tekee hänkin vararikon. Pienet pankit ovat suurten armoilla ja tekevät liikettä niiltä lainatulla pääomalla.

Kaiken sen, mitä puuvillan kasvattajat ovat nyt menettäneet, ovat he menettäneet muista syistä eikä sodan tähden. Se mies, joka ostaa puuvillaa, tietää sen miehen, joka sitä kasvattaa, olevan pakotettu myymään sen melkein mistä hinnasta tahansa. Hän tarjoo mitätöntä hintaa ja jos ei sillä saa, hän — odottaa. Tämä on mahdollista silloinkin kun ei mitään sotaa tai muuta häiriötä ole olemassa, joskin ostajalla häiriöiden aikana on suuremmat mahdollisuudet tällaiseen keinotteluun kuin normaaliaikoina, jolloin kysynnästä johtuu kilpailua eri keinottelijain välille. Normaaliaikoina voi käydä siten, että ostaja joskus menee myyjän tykö, mutta nyt käy ehdottomasti siten, että myyjän on mentävä ostajan tykö ja vaikka hän siellä polvillaan rukoilisi, ei hän sittenkään saa tuotteitansa kaupaksi. Pankkiirit, kauppiaat, puuvillan ostajat ja muut keinottelijat, saamalla sanoen, koko kapitalistinen luokka,

ovat tietoisia siitä, että he nyt ja ennen ovat nälistyttäneet sitä lintua, joka on muninut heille kultaisia munia. Mutta he aina laskevat miten pitkälle nälistyttäminen voi mennä. He tietävät olevan epäviisasta antaa linnun kuolla nälkään, sillä sitä jatkuvasti tarvitaan. Tänä vuotena puuvillalintu kituu ja sen tulevaisuus on niin synkkä, että munimisesta tuskin tulee mitään. Mutta nyt onkin keinottelijoilla paniikki, usealla vararikko edessä. Nyt heidän sydämensä on sulanut ja verensä lämmennyt. He ovat aloittaneet tekemään jotakin "pelastaakseen etelän".

Kencukään ei tarvitse luulla että lintu tahdotaan pelastaa kroonillisesta nälästä. Sellainen ei ole tarkoitus, vaan tarkoitus on pitää se hengissä munimaan yhä arvokkaampia muusia tulevaisuudessa. Monenlaisia keinoja he ovat keksineet. Huomattavimmat niistä ovat seuraavat kaksi, valtion laina, jolla autettaisiin puuvillateollisuutta tai sitten pankkien yhteisesti antama laina, jonka tarkoitus on puhdasta keinottelua.

Muutamit kongressimiehet ovat tehneet hallitukselle jonkunlaisia esityksiä, joiden mukaan hallituksen olisi otettava sisälle muutamia miljoonia pankeille lainatuista ra-

hoista ja lainattava ne suoraan maanviljelijöille etelässä samalla korolla kuin mitä pankit ovat niistä maksaneet — kahdella prosentilla. Täten puuvillan kasvattajat olisivat päässeet asemaan, jossa heillä olisi ollut mahdollisuus pitää tuotteensa myymättä siksi kunnes hinnat olisivat olleet normaalissa. Tämä ehdotelma olisi ehkä tullut hyväksytyksi, mutta siitä leveys tieto pankkiruhtinaille. He nostivat elämän. Heidän mielestensä pankeilta rahan ottaminen ja sen samalla korolla maanviljelijöille lainaaminen vie koko maan perikatoon. Pankkiherroista tuli isänmaallisia. "Me rakastamme etelää, antakaa meidän se pelastaa", oli heidän huutonsa. Presidentille lähetettiin sähkösanomia joka päivä. Pankkiirit pyysivät hallitusta antamaan lainan, ei maanviljelijöille, vaan heille — pankkiireille — 2 prosentin korolla, saadaksensa sen lainata 6 prosentin korolla maanviljelijöille. Tälle huudolle on Washingtonin hallitus ollut sangen suojea. Tuleeko se suostumaan pankkiirien esityksiin ei ole tätä kirjottaissa tiedossa, mutta todennäköisesti se suostuu. Mitäpä muuta voisikaan porvarilliselta hallitukselta odottaa.

